

Триптих

Борис Олійник

I

Вітер шугнув за пазуху –
Лоскітно під грудьми.
Чайкою стала запаска,
Руки звели крильми.

Вітер шепнув:
“Злітаймо!
Поговір – лихо з ним!
Знаю: щоніч притайно
Тужиш за тим... одним”.

Охнула неутішно:
“Змилуйся – не мани.
Я б же до нього й пішо –
Через стерню й терни!”

Впали на груди коси,
Чорні, немов журба.
“Думалось... не збулося”.
Схлипнула:
“Не судьба.

Зорі ж – мов царські гривні!
Тихше – законний спить.
Ти хоч до перших півнів,
Вітре,
зі мною посидь”.

II

Вітер шугнув під пахви
І перебіг грудьми.
Стала сорочка птахом,
Руки знялись крильми.

Вітер шепнув:
“Летімо!
Тут недалеко... мить.
Ти ж за її очима
Тужиш із юних літ”.

Важко зійшлося надбрів'я.
Вирвалось на жалю:
“Господи, як любив я...
Як я її... люблю!

Тільки ж - не довелося.
Винні, мабуть, оба.
Думалось... не збулося.
Сталося... не судьба.

Тихше, поснули діти,
Вірна дружина спить.
Ти ж хоч на дрібку миті,
Вітре,
зі мною посидь”.

III

Зорі - немов лампади.
Місяць пішов на спад.
Тільки -
через леваду.
Двое в журі не сплять.

Б'ються крильми щоночі
В клітці своєї судьби.
Вітер в куцах регоче:
- Мучтесь,
коли - раби!